

גיליון מספר 8 יום שישי, כג' בחשוון תשס"ו, 25.11.2005

דבר המערכת |

עברו חלפו להם חגי תשרי, וחודש אוקטובר ייזכר לעד בתור חודש אוקטובר הגדול, בו מספר ימי העבודה היה מועט מימי החופש, כאילו במיוחד ארגנו את החודש הזה בשבילנו, תושבי מי עמי. כעת שהחגים נגמרו (נותרו מאחור מאחור בזיכרון) אנחנו לומדים מחדש את השגרה, מתרגלים למזג האוויר המשתנה, ומחכים בציפייה לחנוכה.

אז למה לא להנות עד חנוכה עם עוד גיליון של הפרונקל???

הגיליון מלא הפעם (כמו תמיד) בכל טוב. בעמוד 2 פינת המילה הטובה. בעמוד 3 פינתו הקבועה של אבי מושכל שמצליח להשכיל אותנו כל פעם מחדש. עמודים 4-5 מוקדשים למאמרו המרתק של אלעד שושן, הפעם בנושא חמשת היסודות. אנו ממשיכים במסורת של ראיון לגליון, והפעם פגשנו את דליה דהן, שסיפרה קצת על החיים אחרי הגננות וגם נתנה טיפ חשוב להורים. כל זאת בעמודים 6-7. בעמוד 8 יש שיר שהקדישה לנו דליה, באדיבותה. עמודים 9-11 מוקדשים לסיפורים למבוגרים ולילדים. בעמוד 12 הפינה הקבועה והכיפית של יובל ומור, אין ואאוט. וכמובן יש לנו פינת משחקים ועוד הודעות חשובות!

אתם מוזמנים לכתוב לנו כל הגיג, רעיון, סיפור, שיר, מאמר, הודעה או אפילו ד"שים. שיהיה לכולנו חורף חם בפנים, יפה בחוץ, עם המון בריאות ואהבה. שלכם,

צוות פרונקל (המורחב).

תנחומים מקרב לב
למשפחת שוורץ
בשל מות אימה של מירי -
משתתפים בצערך

המילה הטובה |

הפעם המילה הטובה היא לצמד מופלא שליווה את כולנו במשך כל השנה בחגים המועדים ובשלל אירועים שתמיד עשו לכולנו שמח ונעים אז המון המון תודה למיכל סבר ונורית טבנקין על הזמן הרב, הרצון הטוב, העשייה המדהימה והכיף שעשיתן לנו מטעם ועדת תרבות. וגם בהזדמנות, נאחל הצלחה לחנה מרום בתפקידה החשוב

תודה גם לכל המלצרים, המסדרים, אופי העוגות ועובדי המטבח שעשו לנו את החג בבית הקפה של ראש השנה.

נ.ב – סחטיין שהסתיימו עבודות הביוב ועברנו לעבודות המים!

החלה בנייתו של אתר האינטרנט של מי עמי
אודה לכל מי שיש לו תמונות או מידע שביכולתו לתרום
וכן לכל מי שרוצה לקחת חלק בבנייה ובהקמת האתר

רותם רביב

050-5954177

ravivzr@walla.co.il

הפעם בחרתי בנושא שונה לחלוטין והוא – צבע ה-sex. הבגדים שאנו לובשים, הרהיטים, המכוניות – כל אלה מפזרים רמזים על האישיות המינית שלנו. אחד המפתחות לפענוח האישיות המינית הם הצבעים שאנו בוחרים למכונית, לבית וכמובן לבגד.

אדום – זוכרים את הסרט האישה באדום? לא סתם בחרו מפיקי הסרט בצבע זה לשמלת הפיתוי של הגיבורה. זהו צבע הממריץ את המיניות, זהו הצבע המגרה, שפתיים אדומות, ציפורניים משוחות בלכה אדומה, וכבר בתרבות יוון העתיקה, כשגבר הגיש לאישה שושנים אדומות כוונתו הייתה חד משמעית ולא הותירה שום מקום לדמיון.

צהוב – הצבע הצהוב מבטא קצת יותר עצירות מהאדום. בדרך כלל הצהוב לא מסרב להצעות של אחרים, אבל מפגש בין אדום לצהוב בדרך כלל פורה ומהנה.

ורוד – הוורודה לא רוצה להתבגר, רוצה להמשיך ולהיות אותה נערה בגוף ההתבגרות. לובשי הוורוד נוטים לילדותיות ואישיותם לא מגובשת לגמרי.

סגול – הסגולות ידועות כמתוחכמות. הן לא ייכנסו לחוויות בלתי ידועות מראש, לא אוהבות הפתעות. הסגולות משדרות לבני זוגן – אל תיגע בי, אל תהרוס לי את התסרוקת. בדרך כלל הסגולות עם האף למעלה.

שחור – אוהבי השחור הם אוהבי הכהה והמסתורין. שום דבר לא ידוע אצלם, כיצד והיכן יתחיל, ובטח כיצד יימשך, לאן יגיע ומה יהיה בסופו.

מהמשטרה טוענים שעברייני הסקס אוהבים את הצבע הזה, וזה לא מקרה שלבושם של הגנגסטרים היה שחור בדרך כלל. (ושלא יספרו לנו סיפורים כמו: "שחור זה מרזה").

ירוק – זהו הצבע הבתולי, התמים, בלי תחכום, ללא הסתרות – כאילו זוהי ראשית הדרך. אין דברים מהצד, רק המטרה עומדת ממול.

כתום – זהו הצבע המשרת את כל בעלי הפנטזיות. הסקס נחשב אצלם כהצגת יחיד דרמטית שבה הם השחקנים הראשיים. בדרך כלל לובשי צבע זה אוהבים להשאיר סימנים על אוהביהם.

חום – זהו האוצר האמיתי לכל בני זוגם, הם מאהבים ומאהבות מסורים, נטייתן חמה, רגישות לצורכי בן-בת הזוג. בני הצבע החום זקוקים להמון זמן ופרטיות. הם רומנטיים-חגיגה לכל בני זוגם.

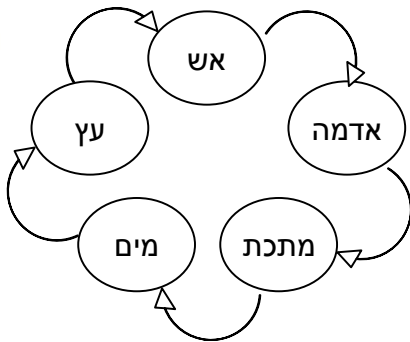
אפור – זה הצבע המאפיין את אלה שלא מסוגלים להחליט, הנשים לא מתלהבות, אצל הגברים הסקס פושר ומהיר (זבנג וגמרנו). נשים אפורות יקיימו סקס בעיקר כשהן רוצות לרצות את בן זוגן או על מנת להיכנס להיריון.

כחול – אלה הם הפרטנרים המצוינים לסקס, הם רגישים ורגישים לצורכי בני זוגם. הם מעלים את הסקס לדרגת אומנות של ממש. הם משקיעים, אלגנטיים – בקיצור – סרט כחול נהדר.

לבן – אלה הם הטיפוסים שלא ממש אוהבים להתלכלך. כל מה שקשור במין די דוחה אותם. סקס באור – נחשב לחטא, נשים יתפשטו בחשאי מתחת לשמיכה, וגברים יתקלחו לפני ואחרי מעשה האהבה. האמת – לפעמים עדיף לוותר על סקס אתם משום שעלולות להישאר צלקות מכאיבות.

זה הכל להפעם על הצבעים והקשר שלהם לסקס. מהיום ייודע סודם של כל גבר ואישה שעומדים לפניכם ללא צורך בתשאול מוקדם – רק במבט אחד.

להתראות –
אבי מוסקל

בהמשך לכתבה הקודמת בה הראיתי את ההתבוננות הסינית דרך "ארבע העונות", ממשיכה הפילוסופיה הסינית ומספרת על חמישה יסודות, אלמנטים שמרכיבים את העולם ואת האדם. בעונות השנה קישרנו בין הסתיו ואלמנט המתכת. קיץ ואש, אביב ועץ, חורף ומים. נותר אלמנט נוסף – "אדמה", שבעונות השנה נמצא בתחילתה וסופה של כל עונה.

חמשת היסודות מסודרים בצורה מסויימת שמייצגת זרימה נכונה של החיים. כדי להבין יותר את המשמעות שלהם בתהליכים בטבע, אציג את האלמנטים בקצרה, אחד, אחד. בתוספת, אביא הסברים על מאפיינים בסיסיים שיכולים להופיע אצל אדם כטיפוס אופי.

נתחיל מיסוד המים - המים הם התחלה וסוף. מקום בו אין כלום אבל יש התחלה. כמו בחורף כשהכל נראה מושלג ומתחיל הקרח זורמים מים והזרעים מתכוננים לנביטת האביב. יסוד המים הוא יסוד של אי ודאות. כמו הריון שמתרחש תחת לפני השטח בחידה גדולה, עד שפורץ החוצה (לפני עידן האולטראסאונד...).

אנשים שבאופי שלהם אלמנט המים דומיננטי יהיו אנשים רגישים, אינטואיטיביים וקצת מרחפים. אלה יהיו האנשים שיפתיעו במשפט חכמה למרות שההתנהגות שלהם לרוב תהיה קצת ילדותית. למים יש יכולת זרימה שממיסה או עוקפת מכשולים בדרך אל היעד. לרוב הם אנשים שיתמודדו עם מכשולים בצנעה וענווה ויהיה להם כוח רצון חזק במיוחד.

אנשי המים כלפי חוץ יראו שקטים ורכים, אבל בפנים יש להם עוצמה חזקה. הם עצמאים, אינדיבידואליסטים, ומתנווים לעצמם את הדרך. יש להם נטייה לדיסקרטיות. הם שומרי סוד, לא חושפים את העולם הפנימי שלהם. ביישנים מופנמים ונאמנים לאורך זמן, אבל לא תמיד יוכלו לבטא את זה החוצה. לרוב יבחרו במקצועות כמו פסיכאטריה, עבודה סוציאלית, מה שיבטא את יכולת הירידה לעומק והחמלה.

יסוד העץ - הבן של המים ואחריו במעגל האלמנטים. אם המים זה הריון, העץ הוא הלידה, הפריצה החוצה. הנבט שיצא בשמש הראשונה של האביב. יש לו כוח חזק של פריצה וטבע. השורשים שלו באדמה, והעלים שלו בשמיים, לכן לפי התפיסה הדאואיסטית (והיהודית) מסמל העץ את האדם שמחבר בין שמיים וארץ ולאדם יש אפשרות לבחור אם להיות יותר בחומר או ברוח.

טיפוס העץ הוא הילד בחבורה. עד גיל 100 עדיין יהיה שובב נאיבי ורומנטיקן. הוא אופטימי ומתלהב. העץ הוא טיפוס מאוד רגיש (בדומה לטיפוס האש). ההחלטות שלו יוצאות מתוך רגש. זה בגלל שהוא מכיל את הנפש, המקום של הרגשות של הנפש. העץ הוא ילד וזקוק לחיזוקים מהסביבה. תהיה לו נטיה לדימוי עצמי נמוך. הם מציבים לעצמם מטרה ומתקדמים אליה באיטיות כמו רצי מרתון. לעץ יש יכולת התבוננות, אוהב להתבונן ולהבין דברים דרך הראייה. לעץ קול חזק ורועם, כמו למפקדים בצבא.

יסוד האש - העקרון המרכזי ביסוד זה אהבה. באלמנטים זה שיא הקיץ, שיא הבשלות - המקושרת ללב. מאפיין אותה הארה, רצון להיות במרכז הבמה - אמנים, אנשי טלוויזיה, חשיפה.

אנשי מים יהיו אנשים שמשדרים רצינות מול האש שתהיה יותר קלילה. לשניהם תכונה משותפת שהיא חתירה אל האמת. המים יצללו אל המעמקים האפלים והאש תעלה מעלה אל הפילוסופיה והרוח. אנשי האש נמשכים ללימודים גבוהים, פילוסופיה, אמנות, ונמצאים במקום ללא גבולות.

בשביל האש, אהבה היא חמצן. לעומת המים שמסתדרים לבד ולא חיים מאהבה, האש היא יסוד שבמהות שלו הוא תלותי. היחיד מבין היסודות שלא עומד בפני עצמו, תלוי בחומר הבערה כדי להתקיים. אספקט מסויים - רק ליסוד האש מיוחסת יכולת הפיתוי. איש האש לא תמיד יהיה מודע ליכולת הזו, או שישתמש בה כדי לקדם דברים.

האש היא המקום האולטימטיבי לשאיפה רוחנית. היא הרגע הזה שבו אנחנו חווים אהבה ומאפשרים לעצמנו להתמסר למושא האהבה שלנו – אדם, בעל-חיים, ספר או דרך חיים. דרך המקום הזה אנחנו נהיים אחד עם היקום. זה דומה לאקסטזה של אומן שמתמזג עם היצירה שלו ואין הפרדה בין האומן והיצירה – הם כמו אחד.

יסוד האדמה – האדמה היא הבסיס להכל, המרכז של המרכז. היא אמא, במובן הקלאסי של המילה. אמא היא הסמל של יסוד האדמה. האדמה היא השורשים, ללא אדמה יציבה שאר היסודות יהיו רעועים. כשאין קשר לאדמה האדם נע ממקום למקום ממדינה למדינה. אין לו יציבות.

טיפוס האדמה יהיה טיפוס אכפתי לעולם, שמחובר אל הטבע ולגוף. הוא חווה חוויות דרך תחושת בטן. אופייני לעוסקים בהילינג, רוקחות. האדמה נותנת מקום לרוחניות ארצית, קשר לבעלי חיים, צמחים וילדים. היא דואגת שהכל יהיה בסדר. האדמה תשאל באירוע את האורחים אם הם מרוצים ואם הכל בסדר. טיפוס אדמה לא אוהב שינויים. לא יהיה לו קל עם שינויים חברתיים וזה יכול להכניס בו דאגנות וחוסר בטחון. אנשי האדמה מאופיינים גם בצורך לגונן, לשמש מקלט, הזדהות גבוהה, אמפטייות ופוריות. אחד החסרונות של טיפוס האדמה הוא הצורך לרצות.

יסוד המים – המתכת כפי שהוזכר מייצגת את הסתיו בעונות השנה ומסמלת סוף של תהליכים ותחילת התכנסות לקראת החורף. כמו שבלוח השנה העברי חודש תשרי הוא חודש של מאזניים וחשבון נפש. גם אצל הסינים העונה סתיו היא עונה של חשבון נפש והתעסקות עם צדק. צדק יום יומי וצדק עליון שקשור יותר לשאלות פילוסופיות. יש בטיפוסי מתכת נטייה לדיכאון וקדרות, עצבות שקשה להם לצאת ממנה עד האביב.

אם לאנשי המים חכמה נוספת הקשורה לעצם היותם בתחילת המעגל, והם כאילו עדיין נמצאים במקום קדמוני וחכם, למתכת הסתכלות על חכמה החיים מהסוף שלה – כמו סבא זקן בערוב ימיו. המתכת תהיה בוגרת ומלומדת, רגישה למה שקורה מסביבה. איש המתכת מתבונן אחורה בצורה בוגרת ובעל חוש התבוננות מאוד טוב.

לעיתים, חוש ההתבוננות הוא על גבול החוש השישי. הוא רואה דברים שאחרים לא רואים ומחבר פיסות מידע, כמו בלש. אהבה נוספת של המתכת היא ההתרפקות על העבר. יש להם נוסטלגיה ורגישות גבוהה. בגלל זה הם גם נוטים לכבד דברים מהעבר כמו סבים וסבתות – יש לאנשי המתכת רגישות וחמלה כלפי הדור המבוגר.

אסטטיקה, סדר וניקיון מאד חשובים להם. איש המתכת יהיה מאד טוב בתכנון אירועים – דואגים שלכולם יהיה טוב ומתחשבים. לאנשי מתכת יש מידה מסוימת של ציניות, הם שולחים חיצים של ציניות מדויקים וקולעים – הם נאמנים מאד ומאמינים שמתפקידם להציל את העולם. הם יקפצו אל הדגל בכל הזדמנות בה נראה להם שיש עוול חברתי לפניהם, על מנת להגן על החלש. הם פרפקציוניסטים, ביקורתיים מאד כלפי עצמם וכלפי חוץ. הם שקטים מאד וביעו עצמם מההיגיון יותר מאשר מהרגש.

כיוון שהמתכת היא גם סוף, כך גם מסתיימת הכתבה. כדי לא להכביד, צימצמתי את האלמנטים לתכונות אופי כלליות, אולם ישנה חלוקה נוספת בתוך כל אלמנט לטיפוסים אקטיביים יותר ופאסיביים יותר. בהסתכלות שהבאתי לפי חמשת היסודות, קווי האופי נקבעים ע"י שני אלמנטים במקביל, כאשר שלושת האחרים דומיננטיים פחות. כך שהאדם יכול להיות, למשל, טיפוס של אש ועץ וקצת פחות אדמה, מתכת ומים. הבסיס להסתכלות הטיפוסית היא השלמה לכל אדם את החוסר היחסי שלו, שיוצר בדרך כלל פתולוגיות וע"י כך ליצור איזון בין חמשת היסודות

מקווה שנהנתם
ולהתראות בכתבה הבאה -

אלעד שושן

והפעם ראיון עם דליה דהן, הגננת המיתולוגית של מי עמי בעשר השנים האחרונות. זו שמתעוררת לפני כולנו... פעילה בועדת קליטה ולא רק... הנה הזדמנות ללמוד על הבן אדם שמאחורי החיך.

כמה זמן היית גננת במי עמי?

הייתי גננת בערך עשר, אחת עשרה שנים. לפני כן עבדתי בנוי במשך שמונה שנים. ברברה היתה הגננת לפני וכשהבת שלה הגיעה לגן חיפשו גננת. בגלל שהייתי מורה בהכשרתי לחצו עלי שאני אהיה הגננת. ממש לא רציתי בהתחלה. בסוף שכנעו אותי. האמת, גיליתי עולם מופלא. להיות גננת זה לא להיות בייביסיטר ליום שלם. זה להיות אחראית לחינוך של הילדים. בגן אין חפץ שאין לו משמעות חינוכית או שאין מאחוריו עקרון. כל דבר משמעותי בגן לחינוך הילדים. תפקיד הגננת הוא להכין את הילדים לחיים. התענגתי כל שנה מילדים נפלאים ומשפחות נפלאות. הרגשתי לפעמים שאני לא רק גננת של הילדים אלא גם של ההורים. עד שהשנה, בעקבות דוח דוברת פרשתי מהגן לפנסיה מוקדמת. גם ככה בעוד שנתיים היו נכנסים נכדי לגן ולכן לא היה טעם לחכות.

האם את מבקרת לפעמים בגן?

היום כבר לא יוצא לי לבקר בגן. אני מעדיפה את זה ככה. את הילדים אני פוגשת במושב, באספקה, במשחקה. תמיד הילדים שמחים לקראתי, רצים אלי ואומרים הנה דליה.

איך מתקדם המטבח של דליה?

עדיין כל מי שמעוניין מוזמן להתקשר ולהזמין. לפעמים מזמינים מהצימר אוכל. הכי אני אוהבת להכין - קוסקוס, בשרים... במיוחד מה שבני המשפחה שלי אוהבים לאכול. את הקוסקוס אני עושה בעצמי, לא משקית.

מה את עושה בימים קרירים אלו?

התחלתי לעבוד כמראינית מחקר באזור חדרה, במחקר רפואי של משרד הבריאות. אני מגיעה לאנשים בגילאים 60-65 ומתחקרת אותם לפי שאלון. אני נהנית להגיע לאנשים מבוגרים, שנורא שמחים שמתעניינים בהם ונותנים להם תשומת לב. (ז.ר. קצת כמו ילדים...) לכן אני נהנית מזה. אני גם עוזרת פעמיים בשבוע באספקה ובקרוב חוזרת לעבוד בגן עין שמר, בליווי של ילד מיוחד בן חמש וחצי. במי עמי הגן זה גן עדן. מבחינת מספר הילדים. לגן בטבע – זה חלום של כל גננת. יש אנרגיות מיוחדות במקום.

מתי קורה שאת לא צועדת במושב?

אני הולכת כל בוקר. מתכננת את הבוקר בהתאם, קמה מוקדם יותר. אם יורד גשם, אז אני מחכה להפוגה. אחר הצהריים אני הולכת עם החברות עוד פעם. זה לא במקום – אני פשוט חייבת להתחיל את הבוקר בצעידה. בכל זאת, כשאני נוסעת לאימא שלי בבאר שבע ויוצאת מוקדם מאוד בבוקר אני מפסידה צעידה. כמעט חמש עשרה שנים רצוף אני הולכת כל בוקר. אתה יודע לאיפה הייתי מגיעה כבר? (ז.ר: לפי חישוב פשוט, כל הקפה שלושה ק"מ, בשבוע כשמונה עשרה ק"מ, בשנה 1,008, ולכן דליה הלכה בחמש עשרה השנים האחרונות 15,120 ק"מ שזה כמו להגיע עד לירח וחזרה!!!). החלפתי הרבה פרטנרים להליכה: אורי צבר, אתי מוסקל, ציפי חיימוביץ, אורי בזרנו, רותי שניר עדיין צועדת איתי, ניצה אשור, דפנה עופר ועוד... רק את בעלי אני לא מצליחה לסחוב.

מה דעתך על מצב הרחבת המושב?

אני שמחה מאוד על כל משפחה שבאה. אני כל כך רוצה כבר לראות את הבתים. הייתי שותפה לוועדת הקבלה ולכן אני יודעת - המשפחות שמגיעות למי עמי זה מפעל הפיס. רווח נקי לכולנו. אני כבר רוצה לראות את הטרקטורים.

מה את הכי אוהבת במי עמי?

את האנשים. ההדדיות שיש פה. את הנוף. צורת החיים השקטה. אני קוראת לזה – החיים הקרובים לאדמה.

במה את הכי גאה?

בילדי ונכדיי ובעלי. אני נורא גאה בהם. נורא נורא גאה בילדי ובעלי ונכדיי.

איזה עצות יש לך להורים שיש להם ילדים בגן?

העצה הכי חשובה – זה להיות עקביים. זה נורא קשה להורים. עצה שנייה חשובה מאוד – לשים גבולות לילדים. לדוגמא, אם ביקשת מהילד להרים צעצוע והוא לא מרים, אז אסור לוותר, כי אז הילד יודע שמה שאתה אומר לא שווה כלום. אפילו כדאי לקחת לילד את היד ולהרים ביחד איתו. חשוב לחנך ילדים לעצמאות. זה נותן להם בטחון. הם צריכים ללמוד לפתור בעיות בעצמם. וכמובן – לאהוב אותם הכי בעולם.

השיר הבא מוקדש לכל הסבתות הצעירות והיפות במי עמי,
ולכל הסבתות הצעירות שבדרך!
מדליה, הסבתא הגאה!

אצלנו בבית-הספר, כשעורכים הצגות,
סבתא תמיד מחזיקה מסרגות.
היא תמיד ממשקפת,
תמיד עם מטפחת,
בין משפט למשפט
היא תמיד נאנחת.
אני לא מבין למה זה כך
סבתא שלי היא אחרת כל-כך.
אני חושב שסבתא לא מכרחה
ללכת תמיד עם מקל הליכה.
גם שער שיבה
זה בכלל לא חובה
ולפי דעתי, היא גם לא חיבת
באמצע הרחוב לעצור ולשבת.
לא צריכה משקפים,
לא צריכה מטפחות.
היא צריכה אבל נכד –
אחד לפחות.
כך זה, בעצם, אצל סבתי.
למה היא סבתא? רק בזכות!

במבט ראשון גוון אפור ממלא את החלל. מגוון של קולות עמומים מתערבבים זה בזה ויוצרים מעין רעש רקע מונוטוני ומשעמם. מבט שני מבליט מחיצות כחולות מרופדות היטב המאכלסות בתוכן אנשים, וברקע נשמע קול חיכוך. הרקע מתחלף במהירות אך תמיד נשאר אותו הדבר. מקבצים של שעמום מראים לך דברים שאינם שם, אך מחכים בסופו של מסע. מרפי מצידו אין לו רגע פנאי, ומה שחבל שהוא עושה עבודתו כל כך טוב. ושוב, למרות שכבר לא היה סיכוי שיהיה יותר גרוע, נהיה. מפגשים אקראיים בין מוחות יוצרים מערכות יחסים נטולות כיוון, מושכות את תשומת ליבי מפה לשם, משם לפה. עולמות של סטיגמות ושיפוט סובייקטיבי מחמיר, המתאים במיוחד לעם חם מזג, שתמיד, אבל תמיד מוצא את עצמו מחכה לרכבת שמזמן הייתה צריכה להגיע. מעניין אם ישנו שיא גינס לכמה שיחות טלפון שונות אפשר לבצע בדקה. אולי אפילו מקבלים בננוס על שימוש בשפה קלוקלת במיוחד. מה שברור שפה לידי, ממש לצידי מתפתחת תלות חד צדדית בקבוצה של מנורות צבעוניות המסוגלים להפיק צלילים מוזרים וקרינה בלתי מייננת. מה עם לעצור לתדלק? אפשר רק בסוף השבוע, ובשביל זה צריך להשתמש בשירותיו הכחולים של תא הכופה עליך לצפות בכל אותן העולמות שלא רצית לדעת שישן בארצך מולדתך, המקום ממנו באת. הכוס שלי, בינתיים, מתמלאת בכל מיני רעיונות מחאתיים ודברים שמתאים לי לתקן במיוחד ברגעים אלו. ממשיך לנדוד בזמן שנראה כמו נצח, ובלי שנראה בגוף הסמוך אליי מתפתח גוף זר בלי שאף אחד ירגיש.

ורוד - פרק שלישי |

הכל במסווה של הכל. רגע אחז זה אתה והיא, ורגע שני זה מתגנב אליך מאחור ונושך אותך בצוואר, משאיר אותך לדמם. שוכב על הרצפה. אופוריה של לפני ואחרי. תמימות מול מוות. אם נרצה או לא כולנו חיות, ולחיות יש חוק אחד. חוק הג'ונגל. בשש בש קוראים לזה נגעת נסעת. בחיים זה הרבה יותר כואב. לא יכול לעצור את הדימום חושי מטשטשים. הפעם שאני מסתכל סביב זה לא אותו דבר. אני מחפש, מתבונן בחולפים ושבים, מנסה לראות מי מדמם. האם עכשיו שאני חש סימפטיה כלפי אותו פלוני שמעולם לא הכרתי, אך יש בינינו מן המשותף נוכל לזהות אחד את השני? או שמא דווקא בזמנים אלו אינני אובייקטיבי, ולא מסוגל להבחין. אולי אף פעם אי אפשר להבחין (שזה הכי נורא).

ניר חיימוביץ'

החדשה הגיעה אל ההר עם תחילת הקיץ ביולי החם והמזיע של תחתית ההר. עם הגעתה, היא התפלאה לגלות כי מלבד אנשים – טובים ונהדרים – גרים על ההר המון המון המון בעלי חיים. ולא, לא מדובר על מאות הכלבים הממלאים את השבילים, ולא על שלושת החתולים שמצליחים לשרוד את מלחמת הקיום עם אותם נבחנים מהלכים על ארבע. גם לא מדובר על משפחות התנים שמקשטות את הנוף ואפילו לא על משפחת הזאבים שלאחרונה נראתה מטיילת בקצוות המרוחקים של ההר.

מדובר באותם מיליוני זנים נדירים ומפתיעים של עכבישי הר ענקיים במיוחד. מדובר באותן עשרות משפחות של צפרדעים וקרפדות שלצליהן היתה החדשה מנסה להירדם מדי לילה ומוצאת את עצמה, מקווה לאיזו צפירה של מכונית, אמבולנס או משהו דומה, לחריקה של עצירה פתאומית, לאיזה גול של הפועל במשחק בליגת האלופות שמרים את הבניין בצעקת "יש". משהו, כל דבר. אבל לא, החדשה הבינה, שכאן ישירו לה שיר ערש רק רחשי הרוח באורנים, קרקור הצפרדעים בבריכה (ובדשא), קריאות ציפורי הלילה וכמובן – היריות והזיקוקים מהחאפלות באום אל פאחם.

לאחר מספר ימים חזרה שנתה של החדשה להיות עמוקה כשהיתה. עד שלילה אחד, או מדויק יותר, לפנות בוקר אחד, הקפיצה את החדשה משנתה יללה בעוצמה שטרם נשמעה במורדות ההר. מתוך חלום על 101 צפרדעים וכלבלבים נעמדה החדשה באחת ורצה לבדוק האם מכשיר הטלוויזיה נשאר דולק (החדש, שיחיה, אוהב להירדם מול הקופסא המרצדת כשהאצבע מחזיקה חזק את כפתור הווליום ולא מרפה). לתדהמתה, החדש לא היה בסלון, הטלוויזיה נמה גם היא את שנת היופי. ואז, שוב, היללה חזרה והדהדה – חזקה מקודמתה. החדשה, שלרגע, חשבה שהפכה לדמות בסרט על הפיל נפיל, קפאה במקומה. רק ביללה השלישית, הבינה החדשה כי זה הדואג להפר את שלוותה, הוא לא אחר מהמואזין בעיר השכנה וזה הדואג לקריירת המשחק שלה הינו המואזין המתחרה שמשדל, בכל כוחו, וריאותיו, לקרוא למתפללים להגיע לתפילת הבוקר של צום הרמדאן.

מזג האוויר המתקרר, הסתיו המופלא ושמיכות החורף הרכות, השכיחו מלב החדשה את כל אלו ושנתה חזרה להיות כשהיתה. ובעוד 100 שנה, כשתקום משנתה ותגלה כי ביתה התכסה צמחים מטפסים, באמבטיה גרות הצפרדעים ובסלון חידשו העכבישים את הכורסא, היא תוכל להתנחם בחדש שישן לידה ובידו – כמובן - השלט.

הילד שלא ידע לקרוא, לרקוד ולפתוח מטריה | סיפור לילדים

ניב הוא הילד שלא יודע לקרוא. ולרקוד. תשמעו קטע, תאמינו או לא זה תלוי רק באיך שבא לכם – ניב גם לא יודע לפתוח מטריה. זה לא משנה אם היא שחורה או אדומה, אם היא ארוכה או קצרה, אם היא כזו שרק צריך ללחוץ על כפתור וזה הכל – בכל זאת הוא לא מצליח. כאילו שהוא מחזיק ביד חרב של אביר עם שריון ולא יודע מה לעשות איתה.

דווקא יש לניב מטרייה די יפה. היא צהובה מבחוץ. גם צהובה מבפנים. ככה אנחנו יודעים, כי שחף פעם חטף לניב את המטריה ופתח לו אותה. מה הוא חשב, שימצא בפנים ציורים של מיקי מאוס? וניב רק עשה את הפרצוף הזה הפוזל שלו, ולקח את המטריה חזרה. כל היום הוא הסתובב איתה פתוחה ואז ראינו שהשם של ניב חביב כתוב על המטריה, נ"ן, יו"ד, בי"ת. ובכל זאת הוא לא יודע איך לפתוח ת'מטריה.

עכשיו זו בעיה אמיתית. לא כי צוחקים עליו. לזה הוא כבר התרגל בשיעורים לרקוד. או בשיעורים לחשבון או לתורה או אפילו בשיעורים לאנגלית. פשוט, איפה שאנחנו גרים, יש הרבה גשם. לא מעט. הרבה. וזה, נראה לי לא ממש בריא בשבילו. זה לא כמו לא לדעת לקרוא, שהוא יכול לספר למורה שהוא לא הכין שיעורים כי טווס גדול בא ועשה קקי על המחברת שלו. אימא שלי אמרה שהוא יחטוף דלקת ראות וכשסיפרתי את זה לניב הוא אמר:

"למה שאני יחטוף דלקת ראות? מה הדלקת ראות עשתה לי רע?"

לפעמים אני מ-זה חושב שהוא לא באמת וניסיתי פעמיים ללמד אותו אז אני יודע שאין מה לעשות. הוא פשוט לא יודע לפתוח אותה. זה לא בכוונה. זה לא אשמתו. אין מה לכעוס עליו. רק שמאז שהמורה לרקוד הודיעה שהיא עוברת בית ספר וניב הודיע שהוא כבר לא רוצה בכלל ללמוד אצלה לרקוד ושמצידו הוא אף פעם לא ידע לרקוד, הגשם לא הפסיק לרגע. הוא יורד בבוקר ובערב ובאחר צהריים ובבוקר גם.

יום אחד ניגשה אליו תמר. כן, זה היה יום גשום. תמר הייתה חמודה כזו, עם שתי צמות. היא לא טמבלית כמו שאר הבנות. היא גם יודעת לבעוט בכדור וגם אפשר לדבר איתה על סדרות ותוכניות. אז תמר אמרה לו:

"רוצה לבוא איתי לרקוד ולשיר בגשם?"

"אבל אני לא יודע לפתוח מטריה."

"אז מה, בגשם."

"אבל אני לא יודע לרקוד."

"אה."

לניב דווקא היה נעים שתמר שאלה אותו, כי היה לו קר, וזה חימם אותו. מבפנים. גם הלחיים שלו היו פתאום אדומות, כאילו חם להם.

"מה אם לשיר. לשיר אתה יודע?" ככה תמר שאלה. אמרתי לכם שהיא חמודה, לא?

ניב לא רצה לשיר. כי פעם הייתה נסיכה שמאוד אהבה לשיר כל היום וכל הלילה, עד שבאה רוח מזרחית, מהמדבר שמאחורי הים, ולקחה לנסיכה את הקול. הנסיכה הייתה ממש עצובה. טוב, אפשר להבין. אז המלך צעק ברעם גדול שמי שיחזיר לנסיכה את הקול יקבל פרק ע-נ-ק-י. הלכו אבירים בכל הכיוונים של הרוח, גם לכיוון של המדבר שמאחורי הים, ולא מצאו את הקול. הנסיכה נשארה בלי קול.

עד שהגיע איש חכם אחד, כזה חכם שהזקן שלו הגיע עד לרצפה ולכל מקום שהלך אז מאחוריו נשאר שביל נקי. והחכם אמר לנסיכה שהוא יודע איפה הקול שלה מתחבא. ושהוא ביישן ולא יסכים לצאת בקלות. איפה, איפה, איפה? האם הקול התחבא בכיס של החכם הקשיש? לא, דווקא לא. אולי הקול התחבא בשערות של הזקן? אז זהו, שדווקא לא. או שהקול בכלל לא התחבא אלא לקחה אותו הרוח? איפה, כאלה דברים קורים רק באגדות. לא, לא דווקא. לא. החכם אמר לנסיכה שתשיר לו לתוך האוזן, כי שם הקול מתחבא. היא שרה לו באוזן. בהתחלה אף אחד לא שמע. אחרי כמה זמן אז כבר כן שמעו. עד שחזר לה הקול. ואז היא הבינה שהיא פשוט שרה יותר מדי וזה שהיא ידעה איך לשיר לא אומר שהיא חייבת לשיר. והם חיו באושר ביחד, ומדי פעם הנסיכה שרה במיוחד, רק לחכם עם הזקן.

אז תמר חייכה ולחשה לניב משהו באוזן והם רצו ביחד בגשם ושיחקו. מה היא לחשה לו, מה? אל

תשאלו אותי. אולי היא בכלל שרה לו שיר. את זה, רק ניב יודע.

זיו רביב

| In & Out

והפעם מדור מקוצר של IN/OUT.
בשל צאתו המהירה והתלתי צפויה של הפרונקל
הידד לצעירים...

OUT	IN
תנורי נפט	תנורי עצים
750 מ"ר (בינתיים)	450 מ"ר
דרכי עפר וחושך	דרכי עפר וחושך
פירוק המדרכות	תיקון המדרכות
מיכל סבר במדור התרבות תודה מקרב לב, שום דבר הוא לא מובן מאילול...	חנה מרום במדור תרבות שיהיה בהצלחה.
ועדה מסדרת	ועדות חדשות
כולם שרים	כולם רוקדים
להיות IN	להיות OUT

שיהיה לכולנו חורף חם ונעים!

יובל ריימונד ומור רודוי
ועדת חינוך ילדים ונוער

ביום שני, ה- 26.12.05, א' חנוכה תשס"ו

נחלול את מסיבת חנוכה.

אם השנה תתקיים בחירת ספרי מסורתית,

כשבוציית לפני המסיבה, בשאוצ השני של דצמבר.

הודעה על התאריך המדויק והשעה תתפרסם בקרוב.

		8	7			2	1	
6					4			
		3				9		8
5				2		8		
3			8		5			9
		6		9				7
1		2				3		
			1					4
	6	9			8	1		

מ	י	ק	ר	ב	ר	ל	י	ע	מ
י	ט	מ	ג	ר	ה	י	נ	א	ט
מ	כ	י	ש	ד	ק	נ	ו	מ	ר
ע	ב	נ	ד	ד	י	מ	נ	ע	י
ר	ה	ג	צ	מ	ש	ג	ב	ז	ה
ו	ת	ח	פ	י	ל	ט	ח	כ	ס
ת	מ	י	י	פ	ג	מ	ו	פ	צ
ז	ע	ל	פ	כ	ל	ב	מ	פ	ע
צ	ש	ט	ר	ה	ע	ס	ק	ו	נ
ש	מ	י	כ	ת	פ	ו	כ	ת	פ

עננים
גשם
ברקים
רעמים
שלג
ברד

מעיל
מטריה
כובע
כפפות
מגפיים
צעיף

שמיכת פוך
תה
קמין

לתושבי מי עמי שלום

לפני כחמש עשרה שנים בערך הוקמה במי עמי פינת חי נחמדת עם עזים, בריכת ברווזים, ארנבים ועוד. אך לאחר עשר שנים טובות הגיעו עשר השנים ה"רעות" שבהן לא היה תרנגול שיעיר את השכנים כל בוקר, או סידור לילדים אחר הצהריים. אז עכשיו אנו (שהם ונגה) קוראות להחזיר את עשר (או יותר) השנים הטובות. אז אם ברצונכם לממש את חלום פינת החי עיזרו לנו, כי אנחנו ביקשנו וטרחנו כדי שיסימו אך ללא הצלחה, אבל אולי בעזרתכם נצליח.

אנחנו רוצות להחזיר את פינת החי למושב מי עמי! אנחנו יודעות שבשביל פינת החי צריך המון אחריות, כסף ועוד. יש לנו כמה טענות (הוכחות) למה צריך את פינת החי במושב. אז ככה:

1. יש הרבה ילדים שאין להם הרבה מה לעשות במושב ופינת חי זה מקום תעסוקתי ושם ילדים יוכלו לבלות בזמנם הפנוי. גם מבוגרים יוכלו לבוא לשם בזמנם הפנוי.
2. יש לנו עוד כמה מבוגרים שגם מוכנים לקחת על עצמם את פינת החי ברצינות ולעזור ולתמוך לנו.
3. אנחנו מוכנים להשקיע המון מעצמנו ולתת הרבה בשביל פינת החי. אם תהיה פינת חי אנחנו מבטיחות שנבוא לשם ונטפל ונשמור על החיות מכל פגע.
4. בכל המושבים והקיבוצים יש פינת חי אז למה שבמי עמי גם לא תהיה? אבל הפעם לא רק מבוגרים יעזרו ויטפלו בחיות, כמו שהיה פעם, אלא שעכשיו גם הילדים ובני הנוער יעזרו לפינת החי ויקחו על עצמם חלק משיקום פינת החי.

אחרי כל הטענות וההסברים אנחנו מקוות שהרבה מכם ישתכנעו ורוצים גם לתת יד בשיקום והחזרת פינת החי למושב, כי אנחנו צריכות המון עזרה ורצון כדי לשקם את פינת החי. לעוד הסברים והצעות תוכלו לפנות אלינו.

תודה רבה,
נגה ושהם

